

Holger K. Niensens tale ved Socialistisk Folkepartis EU-landsmøde

Taler

Holger K. Nielsen
Formand for Socialistisk
Folkeparti

Dato

25. oktober 2003

Sted

Aalborg

For ikke så længe siden fik præsident, George W. Bush, bevilget 87 mia. dollars til krigen i Irak - en krig som også den danske regering så skamfuldt har støttet. Krigen blev angiveligt ført af hensyn til menneskeheden. Man måtte forstå, at det i virkeligheden var en humanistisk krig. Saddam Hussein var en tyran. Han besad masseødelæggelsesvåben og var en fare for sine omgivelser. Han arbejdede sammen med Al'Queda-netværket og var i virkeligheden hovedmanden bag den internationale terrorisme.

Her godt og vel et halvt år efter krigens start har man ganske vist ikke fundet de omtalte masseødelæggelsesvåben. Man ved, at der ikke var nogen forbindelse mellem Saddam Hussein og Al'Queda-netværket og det kan konstateres, at terrorismen er styrket.

Saddam Hussein er væltet - ja, og det er godt. Men i tusindvis af civile er dræbt og konflikten fortsætter og intet tyder på at den amerikanske militær kan løse den. Det indrømmer nu selv Donald Rumsfeld.

Nok så væsentligt er imidlertid, at hvis vi ser på, hvad den krig har kostet, så

svarer det til ca. det dobbelte af verdens samlede u-landsbistand.

Og siden George Bush, Tony Blair og Anders Fogh angiveligt fører krig på et humanistisk grundlag, af hensyn til menneskeheden, er der nogle andre facts, der burde interessere dem.

Hver dag dør ca. 24.000 mennesker på grund af sult og sult-relaterede sygdomme - hovedparten er børn. Hvert 5. sekund dør et barn under 5 år af sult. I de seneste 50 år er der dræbt 3 gange så mange af sult som af krige i hele det 20 århundrede.

Ca. 6000 børn i u-landene dør hver dag på grund af mangel på rent drikkevand.

Ca. 1,2 mio. mennesker dør hver år af malaria - de fleste er børn i den fattige del af verden.

Næsten 16 mio. børn har mistet deres forældre på grund af AIDS. I alt 42 mio. mennesker er smittet med HIV - 95% lever i u-landene. Hvert år fødes omkring 600.000 børn med HIV - langt de fleste i u-landene.

Mere end 100 mio. børn går ikke i skole - mindre end halvdelen af de børn, der starter i skolen fortsætter efter 5. klasse.

Verdensbanken har beregnet, at man for mellem 40 og 60 mia. dollars ekstra om året - dvs. halvdelen af udgiften til Irak-krigen - frem til 2015 kan halvere fattigdommen i verden og forbedre sundheden og uddannelserne i u-landene.

For 30 mia. dollars ekstra om året - dvs. en trediedel af hvad Irak-krigen kostede - kan man halvere antallet af mennesker, der ikke har adgang til rent drikkevand - og dermed redde livet for halvdelen af de i dag 3 mio. børn, som årligt dør på grund af mangel på rent vand.

For ca. 40 mia. dollars årligt frem til 2015 - mindre end halvdelen af hvad Irak-krigen kostede - kan der sikres uddannelse til alle børn i u-landene.

Alligevel mener George Bush og Anders Fogh, at verden bliver et bedre sted at leve i ved at bruge 87 mia. kr. på krigen i Irak. George Bush mener at han bidrager til stabilitet i verden med et forsvarsbudget, der nærmer sig 400 mia. dollars årligt. Det er 10 gange så mange penge, som det ville koste ekstra at sikre uddannelse til alle i hele verden. Det er 10 gange verdens samlede u-landsbistand.

Men lad os stille George W. Bush og hans bugtalerdukke Anders Fogh

Rasmussen følgende spørgsmål: hvad gavner menneskeheden mest: at bruge 400 mia. dollars på dødbringende våben eller at bruge 400 mia. kr. på at udrydde sulten, skaffe rent vand til alle, udrydde den forfærdelige børnedødelighed og skaffe uddannelse til alle?

Hvad skaber størst stabilitet i verden? Hvad redder flest mennesker? Hvad skaber mest sikkerhed? Hvad bekæmper terrorismen bedst?

Vi ved det og både George Bush og Anders Fogh burde vide det. Men de er fanget af en djævelsk logik, hvor den militære tænkning, den rige verdens våbenproduktion og den amerikanske magtarrogance forøger ustabiliteten i denne verden. Denne militære logik skal vi bekæmpe.

Nogle vil her spørge, hvorfor jeg i et oplæg til SF's EU-landsmøde fremlægger alle disse tal om den globale udvikling. Svaret er meget enkelt. Det gør jeg fordi vores Europa-politik ikke kan ses isoleret fra vort globale udsyn. Vi er et internationalt orienteret parti, der ser ud over de danske grænser. Vi bekæmper den indadvendthed, der er en del af den nuværende regerings politik. Derfor er vi optaget af Europa og EU som en politisk kampplads. Men i vores optagethed af Europa må vi ikke glemme den verden, der ligger udenfor Europa. Vi skal bekæmpe den danske nationalisme, som den bl.a. kommer til udtryk i Dansk Folkepartis modbydelige politik. Men vi må ikke her bevæge os over i en europæiske nationalisme, hvor Europa lukker sig i forhold til resten af verden.

Vi er engagerede i et venstreorienteret europæisk projekt, men dette giver kun mening hvis Europa erkender et ansvar for at løse de store globale problemer.

Det giver kun mening, hvis Europa erkender, at det skal have en global rolle.

Som demokratiske socialister arbejder vi for en styrkelse af venstreorienteringen. Det gør vi i Danmark. Det gør vi i Europa. EU er en politisk kampplads som den danske. EU er på mange måder noget skidt, men det er det danske samfund jo også. Det er derfor, vi som SF'ere vil forandre samfundet.

De multinationale selskaber har for stor magt i EU - ja, men det er også tilfældet i Danmark. Hvis man er i tvivl, så se på den seneste Nordsø-aftale. Den er udtryk for, at A.P. Møller reelt styrer den danske energipolitik. Når Mærsk McKinley Møller hæver røsten falder Bendt Bendtsen og den øvrige regering benøvet omkuld. Det hjælper sikkert også at der falder penge af til partikasserne. Det er derfor, vi vil have demokratiseret den danske energipolitik.

EU fungerer for udemokratisk. Ja, jeg er fuldstændig enig, men det gør det danske samfund jo også. Hvis nogen kan sige noget pænt om den borgerlige regerings lukkethed, dens spin-dokteri, dens kammerateri og vernetjenester, ja så hører jeg gerne fra om det. Men det bliver svært, og det er jo derfor, vi som SF'ere hver arbejder på at få væltet regeringen, så demokratiet kan blive bedre.

Vi vil forandre det danske samfund, men vi vil også forandre EU. Den europæiske kamp ligger i forlængelse af den danske. Det er ikke en kamp mellem et "ja" og et "nej". Det er en kamp mellem højre og venstre. En kamp mellem dem der vil styrke erhvervslivet og dem, der vil styrke demokratiet. Mellem dem, der vil knægte fagbevægelsen og dem, der vil styrke lønmodtagerne. Mellem dem der holder fast i en blind vækstpolitik og dem der vil styrke miljøet. Mellem

dem, der vil styrke militarismen og dem der vil en ny sikkerhedspolitik. Det er en kamp mellem dem der vil underlægge sig USA og dem der vil europæisk selvstændighed.

Vi står med andre ord midt i en dybt politisk kamp. En klassisk konflikt mellem højre og venstre. Den skal vi gå ind i. Ikke fordi det er enkelt, men fordi det er nødvendigt.

Globaliseringen kræver et politisk modspil, hvis den ikke udelukkende skal foregå på kapitalens præmisser. Den folkelige modstand i den såkaldte anti-globaliseringsbevægelse udgør her en vigtig faktor, som vi skal støtte. Forudsat at den ikke slår over i nationalisme og protektionisme. Men det er vigtigt, at ikke mindst unge mennesker forholder sig kritisk til globaliseringens bagside og stiller krav om en retfærdig verdensorden.

Men det er altså vigtigt at inddrage politik i en bredere forstand. Og her er det ikke nok at tage udgangspunkt i nationalstaten. Hvis et politisk modspil skal have vægt, er det nødvendigt at nationalstaterne arbejder sammen og i fællesskab udformer politiske modspil.

Her er EU rammen for det europæiske samarbejde. Vi skal regulere EU's indre marked og EU skal spille en politisk rolle i en organisation som WTO.

Når vi skal regulere det indre marked er det også af hensyn til os selv. EU-debatten handler meget om suveræniteten, men de frie kapitalbevægelser og de multinationale selskaber udgør en langt større fare for den danske suverænitæt end EU.

Lad mig give et eksempel. Der er eksempler på at enkeltlande forsøger at tiltrække kapital ved at sænke selskabsskatten. Det medfører skattedumping, dvs. konkurrence på lave selskabsskatter. Her har vi en interesse i at der bliver fælles regler med en minimumsgrænse for, hvor meget man kan sænke skatterne. I modsat fald undermineres det finansielle grundlag for det danske velfærdssamfund.

For nylig besluttede den danske regering at sænke afgifterne på cigaretter og spiritus. Beslutningen var skandaløs, for den betyder, at forbruget vil stige ganske betragteligt. Allerede i dag er det et problem at de unge drikker for meget, men med prisnedsættelserne ved vi, at det vil blive endnu værre. Begrundelsen var grænsehandelen og selvom den er tvivlsom, ville det være en kæmpe stor fordel, om der var EU-regler, som indsnævrede prisforskellen på sprut og cigaretter mellem de forskellige lande.

Lad os tage grønne afgifter. Det skal vi gå i spidsen med her i Danmark, men det er da en klar fordel, hvis det også kan gennemføres på EU-plan. Ikke mindst af hensyn til miljøet, men også fordi vi vil stå stærkere overfor de borgerliges argumenter imod grønne afgifter.

Men et politisk svar på den neo-liberale globalisering er også nødvendig i de

internationale handelsrelationer. De bliver som bekendt diskuteret i WTO. Der var for nylig topmøde i Cancun i Mexico og her brød forhandlingerne sammen. Dette sammenbrud havde EU et væsentligt medansvar for. Sammen med USA var europæerne ikke villige til at give u-landene de indrømmelser, som kunne sikre en fair frihandel.

Lad os sige det helt ærligt: den store synder er de rige landes landbrugspolitik, hvor man for at beskytte egne landbrug begrænser u-landenes eksportmuligheder. Og hvor man samtidig dumper priserne på verdensmarkedet.

Lad os sige det tydeligt: EU's landbrugspolitik er intet mindre end en skandale og den skal afvikles. Jeg gentager for at ingen skal misforstå det: den skal afvikles.

EU's protektionisme på landbrugsområdet koster de fattige lande ca. 12 mia. dollars årligt. Når det samtidig betyder at de europæiske forbrugere må betale overpris for fødevarerne, bliver det helt absurd.

Med andre ord: vi skal betale voldsomme overpriser på fødevarerne for at skade u-landene og med det eneste formål at give bistandshjælp til et erhverv, der ikke kan klare sig selv. Det system vil vi afvikle. Vi vil slås for det i Folketinget, vi vil slås for det i EU-Parlamentet.

Og vi vil bruge EU-Parlamentet som et sted, hvor vi lægger pres på de europæiske politikere, så EU får en anstændig og acceptabel politik i WTO.

SF er Danmarks grønne parti og det betyder, at vi også i EU-Parlamentet vil prioritere kampen for et bedre miljø. Miljøproblemerne er grænseoverskridende og de skal løses gennem grænseoverskridende politik.

Men der bliver ofte taget for store hensyn til erhvervslivet. Vi har senest set det omkring de kemiske stoffer, hvor EU-topmødet tilsyneladende har massakreret et ellers godt forslag. Hvorfor? Fordi det store erhvervsliv krævede det - og også i Dansk Industri sidder man og klapper i sine små hænder over forringelserne.

Men det vil vi ikke acceptere. Vi tog straks sagen op i Folketinget, vi tog straks sagen op i EU-Parlamentet. Vi vil gøre en forskel og vi vil ikke finde os i, at børnene får sygdomme og allergi af kemiske stoffer i legetøjet. Vi vil ikke finde os i, at vi skal leve i omgivelser, der er fuld af kemiske stoffer, som vi ikke har styr på.

Miljøkrisen er ikke udelukkende et dansk, den er ikke udelukkende et europæisk, den er et globalt problem. Og den medvirker i sig selv til at skabe større usikkerhed i verden. De 20% rigeste i verden bruger 80% af verdens ressourcer. Og det er rimeligt banalt, men det skal siges igen: når vi i løbet af 100 år bruger de naturressourcer, det har taget i millioner af år at bygge op, ja så går det galt. Vi overtrækker naturens kassekredit, og vi ved alle, at man ikke i længden kan overtrække sin kassekredit..

Det her har ikke mindst betydning i forhold til olieressourcerne. En væsentlig årsag til den amerikanske Irak-krig og den amerikanske politik i hele Mellemøsten er behovet for adgang til billig olie. Olieressourcerne er knappe. Med de nuværende kendte olieressourcer og det nuværende forbrug ved vi, at der er olie til endnu ca. 38 års forbrug. Men den tidsramme forudsætter, at den nuværende skæve globale udvikling fortsætter. Hvis hele verden havde det europæiske olieforbrug ville der være olie nok til 12 år. Hvis hele verden havde det amerikanske olieforbrug, ville der være olie nok til 4-5 år.

Det er korrekt at der løbende findes nye olieressourcer, men dels bliver der færre af dem dels bliver de dyrere og vigtigst: om vi får olie til 10 år mere ændrer ikke ved at vi står med et dramatisk ressourceproblem, som vil give anledning til konflikter. Medmindre, og det er vigtigt: medmindre vi sadler om og satser på vedvarende energi samtidig med at vi udvikler en anden vækstmodel. Vi har mulighed for at handle, vi skal handle. Det skal vi gøre i Danmark. Det skal vi gøre i EU.

Vi har udarbejdet en "Grøn plan Danmark" for netop at vise, at der kan gøres noget. For at få os alle ud af den handlingslammelse, der præger samfundet. I den forstand er der tale om et optimistisk budskab. Men det er afgørende vi også giver den grønne omstilling et europæisk og globalt perspektiv. Vi vil også fremlægge "En grøn plan Europa". Det vil vi gøre i Folketinget, det vil vi gøre i EU-Parlamentet.

Den amerikanske krig i Irak er udtryk for et USA, der styrer verden med en umådelig magtarrogance. USA har tiltaget sig rollen som verdens politibetjent,

USA blæser på international lov og ret, USA accepterer kun FN, hvis FN gør som USA befaler. Den amerikanske politik er defineret ud fra snævre amerikanske interesser.

Når USA opsagde Kyoto-aftalen skyldtes det, at aftalen ville lægge begrænsninger på det amerikanske energiforbrug. Naturligvis ville aftalen det, for USA er uden sammenligning den største synder hvad angår CO2-udslip.

Når USA ikke vil godkende den internationale straffedomstol skyldes det, at USA i princippet nok vil dømme krigsforbrydere, men når det drejer sig om amerikanske krigsforbrydelser, ja så skal der ikke ske noget. Det er hykleri.

I opspillet til Irak-krigen skete der det interessante, at en række europæiske lande pludselig trodsede USA. Især Tyskland og Frankrig insisterede på, man ikke kunne gå i krig uden et FN-mandat. Hvilken frækhed at insistere på at reglerne skal overholdes.

Det fik Rumsfeld til hånligt at tale om ”det gamle Europa” - samme Rumsfeld, som nu åbent erkender at krigen har været en fiasko!

Men det var ikke ”det gamle Europa”, det var et nyt Europa, som pludselig udviste selvtillid i forhold til USA. Et Europa, som ikke længere blot vil være dørmatte for den amerikanske arrogance og gummistempel for den amerikanske

politik.

Konflikten mellem USA og EU er blevet dybere, og det er på mange måder positivt. Ikke for konfliktens egen skyld, men fordi den er nødvendig i forhold til den amerikanske magtarrogance.

Med Irak-krigen er tærsklen for at bruge krigen middel til at løse konflikter sænket betragteligt. Den tyske filosof, Immanuel Kant talte om den ”evige fred” som en ønskværdig tilstand i forholdet mellem nationerne. Men med den amerikanske politik er vi på vej ind i en epoke med ”den evige krig”.

Naturligvis vil vi gerne have fjernet diktatorer rundt omkring i verden, men hvis det sker gennem permanent krigsførelse, er det så en verden vi ønsker? Og kan vi virkelig acceptere, at det er den amerikanske præsident, som egenhændigt kan bestemme, hvilke krige vi skal ind i?

Nej, det er ikke en verden vi ønsker os, og det derfor altafgørende at der nu kommer et reelt modspil til USA. Intet enkelt land har styrke til det. Vi må gå sammen, og den barske sandhed er, at der ikke er andre muligheder end at EU påtager sig denne rolle.

Vi ved alle, at der ikke er enighed mellem EU-landene om en sådan politik. Vi ved at ikke mindst den danske statsminister er imod en sådan europæisk

selvstændighed. Anders Fogh er mere optaget af at spise morgenmad i Det Hvide Hus, få anerkende blikke fra George W. Bush og smide sig i støvet som en anden hundehvalp end han er i at kæmpe for en retfærdig verden.

Men så må vi som venstrefløj gå ind og støtte de kræfter, der arbejder for europæisk selvstændighed og en kritisk holdning til den amerikanske politik. Det er en dansk kamp imod Anders Foghs følgagtighed, men det er også en europæisk kamp. Hvor vi sammen med progressive kræfter i andre lande skaber en front for europæisk selvstændighed, imod den amerikanske magtarrogance og for en retfærdig verdensorden. Det vil SF gøre i EU-Parlamentet.

Vi skal styrke EU's udenrigs- og sikkerhedspolitik, men EU skal ikke være nogen militær stormagt. Vi skal ikke udvikle selvstændighed for at gøre det samme som USA og vi skal gå imod EU-lande, som måtte have den tilbøjelighed. Men hånden på hjertet: det er altså heller ikke udtryk for nogen militær stormagt, når EU går ind og overtager ledelsen over de fredsbevarende styrker i Makedonien.

EU skal spille en politisk rolle, f.eks. i Mellemøsten. Det er katastrofalt, at Sharon kan gennemføre sin apartheid-politik, fordi USA holder hånden over ham. Hele regionen trues af et ragnarok, hvis der ikke gøres noget. Heldigvis er der også her af og til små lys i mørket. Ét af dem er de Geneve-forhandlinger, som er gået i gang mellem moderate kræfter på begge sider. Både Sharon og USA har taget afstand fra dem, men så må EU altså træde i karakter og gå aktivt ind i denne proces.

Et andet eksempel er USA's behandling af fangerne på Guantanamo-basen.

Denne behandling strider imod alle internationale regler og er så grov, at selv Røde Kors er gået ind i sagen med kritik af USA. Den danske regering har været underlig passiv omkring den danske fange, og vi må nu forlange at der sker noget i forhold til den danske statsborger, som sidder derovre. Er han skyldig, skal han retsforfølges. Er han uskyldig, skal han frigives. Sådan fungerer et normalt retssamfund. Hvis de enkelte lande ikke føler, at de selv har styrke til at stå op imod overmagten, må de gå sammen. Det betyder, at denne sag må tages op i EU. Det vil vi gøre i EU-Parlamentet.

EU's globale rolle skal være en anden form for sikkerhedspolitik, hvor vi forebygger konflikter gennem økonomisk og politisk udvikling. Lad mig gentage det: der er mere sikkerhedspolitik i u-landsbistand end i militær oprustning. Det skal vi fastholde.

SF's tilgang til EU er politisk. Vi vil et venstreorienteret europæisk projekt. Vi vil et grønt Europa. Vi vil et socialt Europa. Vi vil et demokratisk Europa. Vi vil et selvstændigt Europa.

Den gamle ja-nej-modsætning er forældet - nu drejer det sig om kampen mellem højre og venstre. Den kamp skal vi gå aktivt og offensivt ind i.

Det betyder ikke, at vi skal være ukritiske overfor EU. Tværtimod - og vi kan med styrke kritisere, når vi samtidig vil forandre.

EU mangler fortsat folkelig legitimitet. Når det hævdes, at EU er et "elitens projekt", ja så er jeg enig. Men så meget desto vigtigere er det, at vi går ind og slås for et "folkenes EU" - på samme måde som vi slås for et "folkets Danmark".

EU skal fortsat være et samarbejde mellem nationalstater og med 25 lande er alt andet også umuligt. EU skal tage hensyn til nationale forskelligheder - Europa er forskellig, og hvis der skal skabes folkelig legitimitet, ja så må alle acceptere den kendsgerning. Vi skal ikke harmonisere for harmoniseringernes egen men kun hvor det er nødvendigt for at løse grænseoverskridende problemer.

Det er derfor, at vores idé om et "Europa i flere rum" er så vigtig. Vi fik undtagelser på nogle centrale områder i 1993 og der blev ved den lejlighed indgået en kontrakt med befolkningen. Efter 10 år er det meget rimeligt at vi ser på undtagelserne stadig fungerer efter hensigten i forhold til nye udfordringer. Det forholder vi os til i programudkastet. Danskerne sagde nej til at ophæve ØMU-undtagelsen for 3 år. Dette nej støttede vi dengang og det gør vi også i dag. Men vi åbner os overfor at se på konsekvenserne af forsvarsundtagelsen og den retlige undtagelse. Og evt. revidere dem. Men 'en ting skal stå klart: vi støtter ikke Anders Foghs revision af den retlige undtagelse. Hans formål er udelukkende, at der ikke må røres ved hans indvandrerpolitik. Men denne utiltalende politik vil vi ikke legitimere!

I det hele taget vil jeg anbefale, at vi tager en saglig og stilfærdig diskussion om undtagelserne. Hvis kontrakten med befolkningen skal ophæves eller ændres kan det ikke ske uden en grundig diskussion med befolkningen. Det vil derfor være galmandsværk, hvis regeringen forsøger at fjerne undtagelserne samtidig med folkeafstemningen om den nye forfatningstraktat. Forfatningstraktaten er i sig selv indviklet nok, og hvis vælgerne også skal forholde sig til en såkaldt

smørrebrødsseddel i form af 4 forskellige stemmesedler, går det altså galt. Smørrebrødssedler hører til i en restaurant ikke i en stemmeboks. Og vi vil ikke acceptere det.

Vi skal forbedre det danske velfærdssamfund - det skal være vores opgave her i Danmark og det skal EU ikke blande sig i. Vi skal videreudvikle ”den danske model” på arbejdsmarkedet - det skal ikke undergraves. Men det er samtidig nødvendigt at også det faglige arbejde på europæisk plan styrkes. Så der bliver ordentlige arbejdsvilkår og faglige rettigheder for alle. Vi byder polske arbejdere velkommen her i Danmark, men de skal arbejde på de samme vilkår som deres danske kolleger.

”Proletarer i alle lande - foren jer”, skrev Marx og Engels i Det kommunistiske Manifest. Denne gamle parole ligger dybt i vores tænkning, men vi skal selvsagt ikke arbejde sammen på kapitalens præmisser. Vi skal gøre det på vore egne præmisser. Så de multinationale selskaber ikke kan skalte og valte efter forgodtbefindende med lønmodtagerne og spille landene ud imod hinanden.

Vi står overfor kolossale udfordringer i det europæiske samarbejde. Udvidelsen er kommet på plads. Og her kan vi godt være stolte: det er vores projekt. Vi har gennem mange år argumenteret for udvidelsen ud fra sikkerhedspolitikken. Der er nu endelig mulighed for, at dette kontinent kan komme ind i en historisk epoke uden de krige, menneskelige lidelser og blodsudgydelser, der har kendetegnet Europa i mange hundrede år.

Udvidelsen er imidlertid et langt vanskeligere projekt end man ofte hører i

skåltalerne. Og det er vigtigt at EU fortsat kan fungere. Det er derfor nødvendigt med flertalsafgørelser på en række områder.

Når der kommer nye lande ind med så forskellige forudsætninger, ja så giver det vanskeligheder. Men dem skal vi gå ind i med åben pande, for vi må aldrig i det her tabe det historiske perspektiv.

SF har i adskillige år spillet en væsentlig rolle i den danske Europa-politik. Det har også skabt en levende debat hos os selv. I visse medier tales om ”fløjkrige” og ”interne slagsmål”.

Det er en helt forkert beskrivelse. Jeg kan garantere for, at hvis Venstre og Socialdemokratiet gav deres medlemmer lov til virkelig at diskutere og bestemme EU-politikken, ja så ville der hos dem åbne sig slagsmål, der får vore diskussioner til at ligne en rundkreds i en børnehaven. Vi tager debatten i fuld åbenhed. Jeg mener, det er en fordel. I virkeligheden er mange mennesker usikre på EU. Jeg tror, at der i hver enkelt dansker gemmer sig en ”ja-mand” og ”nej-mand”. Det er langt væk og der er mange problemer - ja, men samarbejdet er også nødvendigt.

Det er vigtigt, at vi har den debat hos os. Men det er så lige så vigtigt at vi kommer videre. For trods uenighederne er vi enige om langt det meste.

Vi er enige om, at EU-kampen er en politisk kamp mellem højre og venstre. At vi vil slås for et grønt, et socialt, et demokratisk og et selvstændigt Europa.

Der ligger et stort ansvar hos os alle, så vi med styrke kan gå ud i den kommende valgkamp. Den bliver svær, men det er bydende nødvendigt, at SF igen får valgt et medlem til EU-Parlamentet.

Kilde

Ukendt

Tags

EU, Politisk tale, Socialistisk Folkeparti

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/holger-k-s-indledende-tale-til-eu-landsmoedet>